

2010. évi K-1 és K-2 determinációk kifizetésére, amelyek tudomásunk szerint már folynak. **A kialakult helyzetben a MEGOSZ kezdeményezésére valamennyi erdészeti szövetség és egyesület (FAGOSZ, MEGOSZ, MERSZ, OEE) közös levélben fordult a miniszterhez, kérve a támogatások keretének belső átcsoportosítással történő megteremtését.** Ezt követően pedig buzdította a szakirányítókát az összefogásra, a MEGOSZ-ba történő belépésre, az egységes fellépésre, mert csak ez hozhat eredményt.

Támba Miklós ezt követően megnyitotta és levezette a vitát, aminek eredményeként megfogalmazták a közösen teendő további lépéseket a szakirányítás támogatásának megszerzése érdekében, abban az esetben, ha a miniszteri levélnek nem lesz semmilyen eredménye.

A következő napirendi pont keretében **Támba Miklós** megadta a szót **Sárvári Jánosnak**, aki ismertette a vidékfejlesztés erdészeti jogcímeivel kapcsolatos legújabb fejleményeket.

2011.02.03-án összeült a Monitoring Bizottság. Az ülés jelentős része az

ÚMVP erdészeti jogcímeiről szólt. Eddig rendszeresen hátrasorolták az erdészeti jogcímeket és ezért csupán 10-45%-át kötötték le mostanáig az egyes erdészeti jogcímekre rendelkezésre álló keretektől. Ennek felgyorsítása érdekében levelet írt a MEGOSZ **V. Németh Zsolt** vidékfejlesztési államtitkárnak, valamint **Búsi Lajos** helyettes államtitkárnak.

A MEGOSZ javasolta, hogy az MB keretén belül alakuljon meg az Erdészeti albizottság. A javaslatot a bizottság tagjai elfogadták és 14 szervezet képviselőjével már meg is alakult.

Az MB támogatta a **NATURA 2000** magánerdős jogcím létrehozását és a javaslat továbbítását az unióhoz. Döntés született arról, hogy mintegy 9,5 milliárd forintot átcsoportosítanak az Erdő környezetvédelmi és a Nem termelő beruházások jogcímeiről erre a területre, ami lehetővé teszi mintegy 150-160 ezer hektár Natura erdőterület területalapú egységes és áttekinthető rendszerben történő támogatását.

Az **erdészeti potenciál helyreállítása** jogcím támogatási plafonját 2860 eur/ha-ra tervezik emelni, hogy kezel-

hetők legyenek a rendkívüli erdőkárrok is. Ezt a javaslatot is továbbította az MB az uniós bizottságnak jóváhagyásra.

Erdő környezetvédelmi kifizetések. A megjelent rendelet a mindennapos szakmai gyakorlattól idegen, túlbonyolított, és így módon túlzott adminisztratív terhet rak nemcsak a támogatást igénybe vevők, hanem a szakigazgatás vállára is. Tekintettel, arra hogy a rendelet nagyon fontos a MEGOSZ számára, hiszen a jogcím mellé rendelt keretet a hátralevő költségvetési időszakban értelmesen és célszerűen fel kell használni, az EKV rendeletet módosítani, egyszerűsíteni szükséges.

Végül **Támba Miklós** átadta a szót **Bodor Dezső Károlynak**, aki a fentiekhez kapcsolódóan az EKV-s támogatási rendeleten végigmenve pontrólpontra ismertette az egyes alcímekhez tartozó szövegszerű módosító javaslatokat, amelyeket a jelenlévők megvitattak és véglegesítettek. A javaslatokat reményeink szerint az Erdészeti Albizottság vitatja meg.

Végül **Támba Miklós** megköszönve az aktív részvételt, bezárta az ülést.

Dr. Somogyvári Vilmos

Dr. Balázs István 75 éves

Egyesületünk és szakmánk széles körben ismert és elismert „nagy öregje”, Balázs István 75 éves lett.

Majd' 45 éve ismerhettem meg, amikor a Növénytan Tanszéken a rügyeket és a fenyőtobozokat kellett behunyt szemmel felismernünk, és hogy mennyire kedvelték a diákok, azt az is mutatja, hogy egy „juppajdé” versszakot is költöttek róla.

A sors a Pest Megyei Tanácshoz sodorta, ahol a Mezőgazdasági Osztályon erdészeti és vadászati főfelügyelőként alkothatott máig meghatározó szakmai

és egyesületi munkát, amely a legeredményesebb erdészeti szakpolitikusok közé emelte.

Balázs István jókor volt jó helyen, amikor az erdészszakma számára szinte korlátlan lehetőség nyílt a „gazdaságtalannak” minősített termelőszövetkezeti földek beerdősítésére.

Erdészeti szakmai felügyelőként jó érzékkel ismerte fel a Gödöllői-domb-ságban és a Dél-Pest megyei, homokkal borított vályogtalajokban rejlő erdőtelepítési lehetőségeket, és a célcsoportos, „ideiglenes” cellulóz-nyár erdőtelepítési szándékot, amely erdők később véglegesen erdő művelési ágba kerültek.

A dombokon elfogytak a lovak, a homokkal borított vályogtalajokon pedig alacsonyok voltak a növénytermesztési átlagok, amely rontotta a tsz-elnökök prémiumfeltételeinek teljesíthetőségét, ezért szinte számolatlanul ajánlották fel beerdősítésre és a támogatások megszerzésére ezeket a „gazdaságtalan” földeket.

A rendelet, amely kötelezővé tette minden tsz-ben az erdész szakemberek alkalmazását, amely az akkori maga-

sabb tsz fizetések miatt nagy vonzerőt jelentett a fiatal kezdő erdészek és az állami erdőgazdaságoknál dolgozó, de amúgy inkább a lakóhelyén alkotni akaró, idősebb szakemberek számára is.

Balázs István ebben a szakpolitikai klímában remekül feltalálta magát és nagyot is alkotott.

Konkrét szervezőmunkát ugyan „csak” Pest megyében végzett, de az OEE Termelőszövetkezeti Helyi Csoport elnökeként, az OEE (40 éve folyamatos) választmányi delegáltjaként és 20 évig az elnökség tagjaként, biztatást adott a többi megyei erdészeti felügyelőnek is, hogy el kell hinni ezt a soha vissza nem térő alkalmat, és telepíteni - telepíteni kell az erdőket, fejleszteni kell a fafeldolgozást, és helyzetbe kell hozni a kollégákat, az egyesületi tagtársakat, akik ebben a munkában részt akartak és részt is tudtak venni.

Az állami erdőgazdaságok szervezettségét, szakmai potenciálját mindig követendő példának tartotta. Az Egyesület helyi csoportjának megszervezésével ő maga volt a hiteles érdekvédő, és a tavaszi meg az őszi megyei – 100–150 fős – „kis vándorgyűlések” keretében összejöhettünk, beszélgethettünk, tájékozódhattunk, üzletelhettünk

és meghallgathattuk a következő időszak intelmeit, javaslatait, elvárásait.

Amit tudott, mindent kijárt az erdész-kollégák számára. Mint amikor a mezőgazdasági szakemberek „Szakember akció” keretében soron kívül és kamatmentes részletre személygépkocsit vásárolhattak, akkor ő minden erdész igénylőnek kiharcolta ezt az akkoriban rendkívül előnyös lehetőséget.

Hogy mennyire védte és segítette az erdészeket, annak én magam is tanúja lehettem egyszer a megyei tanács irodájában.

Mi erdészek bármikor bemehettünk hozzá. Egyszer felkerestem, amikor éppen egy problémákkal küszködő erdész-kollégát dorgált meg, mert a tsz-elnöktől panasz érkezett a kollégára. A dorgálás után Balázs István felhívta a tsz-elnököt. Már azt hittük, hogy tájkoztatja a rendreutasításról, amikor nem várt fordulatnál éppen a tsz-elnökön kérte számon, hogy miként vár el tökéletes munkát ettől a kollégától, amikor a tsz nem biztosít elég gépet, munkaerőt, egyenruhát, illetményfát, prémiumkitűzést az erdészeti ágazatot vezető erdész-kolléga számára.

Amikor letette a telefont, mosolyogva újra megdorgálta a kollégát, hogy ne halljon rá többé panaszt, amikor erős kopogás után nyílt az ajtó, és belépett egy piros csíkos nadrágos tábornok elvtárs, hogy jött a vadászbizonyos meg-hosszabbítani, és hogy nagyon siet. Balázs István felnézett, és a tőle megszokott, szigorú hangján megkérdezte, hogy meg volt-e beszélve ez az időpont, de miután a tábornok elvtárs azt mondta, hogy nem volt megbeszélve, megkérte, hogy fáradjon ki a folyosóra, mert hogy itt és most egy igen fontos erdészeti tanácskozás zajlik, amit nem lehet félbeszakítani.

Még egy kicsit beszélgettünk, majd útjára bocsátotta a „rendkívül fontos” erdészeti tanácskozás résztvevőit.

Az országos erdészeti egyesületi munkát is alapvető fontosságúnak tartotta, a szakmai, szervezeti összefogás nála akkor is és ma is mindennél előbbre való volt.

Soha nem dolgozott „tő mellett”, de a „tő mellett” dolgozó erdészgárdát segítve legalább egy állami erdőgazdaságra való erdőt telepítettek ezek az erdészek a keze alatt, és ezért is volt az

Országos Erdészeti Egyesület bölcs döntése, amikor 1995-ben a gyakorlati erdészeti szakemberek kitüntetésére alapított „Kaán Károly-díjat” ő maga is megkaphatta.

A tempója ma sem csökkent szellemi és fizikai értelemben sem.

Szakíróként, vadászként, igazságügyi szakértőként ma is rengeteget dolgozik, és hetente jár kosárlabda-edzésekre, illetve barátságos mérkőzésekre, hogy fizikailag is jó formában tarthassa magát.

Az Egyesületben a Pest Megyei Magánerdő Helyi Csoportban és a Magánerdő Szakosztályban is, mint elnök tevékenykedik, együttműködve a MEG-OSZ-szal és mindenkiel, aki a magán-erdőkké privatizált egykori állami és tsz-erdők erdészeinek munkáját segítheti.

Szigorú és igazságos volt, de ma már időnként „ellágyul és részrehajlóvá válik”, amikor a kis unokájáról esik szó.

A 75. születésnapja alkalmából jó egészséget és további boldogságot kívánunk.

Dr. Czerny Károly

Emlékerdő 1848, 1956

Az 1956-os tragédia valós megismerésének lehetősége több mint három évtizedet váratott magára.

Az elhallgatással, torzítással, tudatosan hamis tananyag oktatásával, féktelen terrorral nemzedékek nőttek föl úgy, hogy az 56-os szabadságharc hőstetteit bűncselekménynek tanulták. A szülő nem tudhatta kisgyermekével az igazságot. Félnie kellett a lakosságna, hogy a gyermek illetéktelen helyen elszólja magát és meghurcoltatás lesz a következménye. A börtönbe zárt apa távollétének igazi okát az édesanya csak a felnőtt gyermekeinek mondhatta el. A családnak tűnie kellett a megaláztatást, hogy gyermekeit a tanintézményekben a börtön éveit töltő szülővel szembefordulóan nevelik. Az életüket mentő menekülteket és a hozzájuk csatlakozókat „disszidenseknek”, az elnyomás ellen tiltakozókat munkabeszüntetőket pedig „csöcselékeknek” minősítették. Az igazság szólóit, már a kibontakozás pillanatában elfojtotta, bebörtönözte, likvidálta az akkori politikai hatalom.

Az 1956-os szabadságharcra kapcsolatos tudat, bizonyos személyeknél

ma is zavaros. A félelem esetenként még mindig győtri az időseket.

Az idő múlása, a határok jobb átjárhatósága, a turizmus fellendülése, enyhülést hozott a politikában. A nemzeti tudat megnyilvánulása, az idő előrehaladásával mind gyakrabban volt tapasztalható.

A külföldre szakadt tudós hazánkiai hazalátogatva tarthattak beszámolót a legújabb kutatási eredményeikről a szakközönségnek. Időnként már hivatalos felkérést is kaptak tudományos előadás megtartására.

A legnagyobb enyhülést talán az idő múlása hozta. Bizonyos mértékű szemléletváltás jött létre azzal, hogy a kiöregedett, nagyon szűklátó politikai vezetőket képzetesebb személyek váltották fel.

Az emlékerdő gondolata fokozatosan érlelődött. Kezdetben úgy tűnt, ha az 1848-as szabadságharchoz kapcsoljuk 1956-ot, nem lesz akadály a erdősítés elnevezésének. Közben változások történtek, és 1992-ben nyugdíjba mentem. A szüleim vas-szorgalmának köszönhetően kárpótlás segítségével Tompán a 0446/8 helyrajzi számon 3,80 ha területet vásároltam az „Emlékerdő

1848, 1956” létesítésére. A honfoglalás 1100 éves évfordulója közeledett. A hatóságok az évforduló megemlékezésére különböző maradandó alkotások készítésére sarkallták a lakosságot. Mind kedvezőbbé vált a helyzet.

A kedvező változások miatt, ekkor már nem lett volna fontos a két szabadságharc emlékhelyét összekapcsolni, de az 56-os eseményt – történelmi idővel mérve – túl közelinek találtam.

Az elgondolás kivitelezését a kollégák támogatták (már aki tudott róla). Az engedélyező hatóságtól minden támogatást megkaptam a kivitelezéshez.

Így 1996-ban megtörtént az „Emlékerdő 1848, 1956” ültetése.

A tervezésnél gondot okozott az 1848 és 1956 emlékére ültetendő erdő területi elkülönítése és ugyanakkor az összekapcsolása.

Még a tervezést megelőzően *Szikra László* évfolyamtársammal, komámmal a helyszínen járva az erdősítés lehetőségét latolgattuk. Az Ő ötlete volt, hogy ültessünk középre egy nagy latinkeresztet nyírfából, amely átszeli hosszában az egész erdősítést. Ez elválasztja, de ugyanakkor összekapcsolja a két területet. Egyben utal a két szörnyű – 1848-as és 1956-os nemzeti tragédiára. A nyír gyorsan növekvő fafajnak tekinthető, amely az állomány fölé